

LES PRIMERES JORNADES SOBRE ADMINISTRACIÓ DE JUSTÍCIA A CATALUNYA

(Montserrat, 15, 16, 17 i 18 de juny de 1983)

per Eduard VIVANCOS I COMES

Conseller del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya

3

Durant els dies 15 al 18 de juny de 1983 es van celebrar a Montserrat les primeres jornades sobre l'Administració de Justícia a Catalunya, organitzades pel Consell General del Poder Judicial i el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

A l'acte inaugural, hi va assistir el President del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial, l'Excm. senyor Frederic Carles Sàinz de Robles, i tant en aquesta com en totes les altres sessions, el Conseller de Justícia de la Generalitat, l'Honorable senyor Agustí Bassols i Parés.

La primera sessió es va iniciar amb unes paraules de benvinguda de l'Abat mitrat del Monestir, Dom Cassià Just, que varen ser seguides d'un extens parlament del President del Consell General del Poder Judicial.

Van assistir i participar en els debats uns seixanta-cinc juristes, entre els quals hi havia Catedràtics, Jutges, Magistrats, Notaris, Registradors de la Propietat, Fiscals, Advocats, Secretaris Judicials, Funcionaris de l'Administració i titulars de càrrecs públics.

La celebració de les sessions de treball va tenir lloc al saló principal de l'Abadia Benedictina de la Mare de Déu de Montserrat i les activitats programades es varen desenvolupar de la manera següent:

El dia 15 de juny, a les 17 hores, exposició de la primera ponència: «El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: Organització i Competències.» En van ésser ponents el senyor Jaume de Castro i Fernàndez i el senyor Lluís M. Capell i Bergadà.

El dia 16 de juny, a les 10 hores, exposició de la segona ponència: «Competències de la Comunitat Autònoma de Catalunya en matèria d'Administració de Justícia», essent-ne ponents el senyor Josep M. Vilaseca i Marcet i el senyor Lluís Valentín Fernàndez de Velasco.

A les 17 hores d'aquest mateix dia, exposició de la tercera ponència: «Les

demarcacions judicials a Catalunya: Criteris Substantius i Competències per al seu establiment», essent-ne ponents el senyor Santiago Martínez Saurí i el senyor Josep R. Ferràndiz i Gabriel.

El 17 de juny, a les 10 hores d'aquest mateix dia, exposició de la tercera ponència: «Les demarcacions judicials a Catalunya: criteris substantius i competències per al seu establiment», essent-ne ponents el senyor Santiago Martínez Saurí i el senyor Josep R. Ferràndiz i Gabriel.

El 17 de juny, a les 10 hores, exposició de la quarta ponència: «Especialitats Legislatives, substantives i processals, a Catalunya», essent-ne ponents la senyora Encarna Roca i Trias i el senyor Francesc Soto i Nieto.

A les 17 hores d'aquest mateix dia, exposició de la cinquena ponència: «La llengua en el procés», essent-ne ponents el senyor Josep M. Puig i Salellas i el senyor Cesari Rodríguez Aguilera i Conde.

Finalment, el dia 18 de juny, a les 10 hores, exposició de la sisena ponència: «Equipament de l'Administració de Justícia a Catalunya: en especial la informàtica judicial», essent-ne ponents el senyor Lluís Muñoz i Sabaté i el senyor Ferran Salinas i Molina.

De manera molt resumida, s'exposen a continuació les conclusions de les ponències:

a) Sobre el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya:

La seva composició s'establirà per Llei estatal, i se suposa que estarà format per les actuals Sales de l'Audiència Territorial, la del Social (de creació projectada per la Llei Orgànica del Poder Judicial, en elaboració) i la Sala de Recursos, al front del qual hi haurà el President del Tribunal, amb categoria de President del Tribunal Suprem. El nombre de components de la Sala de Recursos serà de cinc.

A les referides Sales jurisdiccionals s'ha d'afegir la de govern, que normalment estarà formada pel President del Tribunal Superior i els de les Sales restants, amb el Fiscal del Tribunal Superior.

Respecte a les competències, li correspondrà el coneixement dels recursos de cassació i de revisió en les matèries de Dret civil català, tenint-se per coherent d'atribuir al seu coneixement el recurs de cassació per trancament de forma, quan la matèria de fons concernís el Dret civil català.

La Sala de recursos coneixerà, en el civil, del recurs de cassació contra el laude dels àrbitres, sempre que es tracti d'arbitratge de Dret sobre qüestions de Dret civil català.

En l'ordre penal, és conclusió de la ponència que dels assumptes penals coneixerà sense excepcions el Tribunal Superior, sempre que no es tracti de cassació i revisió. S'afegeix que, un cop vigent la Carta Fonamental, no hi ha cap raó vàlida per a atribuir competència penal, per criteris qualssevol, a l'Audiència Nacional.

La Sala de recursos haurà de conèixer, en el penal, de les causes seguides contra els aforats.

En l'ordre contenciós-administratiu, la competència dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya s'estén a totes les instàncies i graus, quan es tracti d'actes dictats pel Consell Executiu o Govern i per l'Administració de la Generalitat, en les matèries la legislació de les quals correspon en exclusiva a la Comunitat Autònoma, i en primera instància quan es tracti d'actes dictats per l'Administració de l'Estat a Catalunya. Per consegüent, la Sala de recursos coneixerà dels d'apel·lació contra les resolucions dictades per les Sales de primera instància, quan es tracti d'actes dimanants d'organismes de la Generalitat, excepte quan siguin aplicació de normes administratives generals. I també ha de conèixer dels recursos extraordinaris de revisió en els assumptes les dues instàncies dels quals acaben en el territori de la Comunitat Autònoma.

En l'ordre jurídic social, com que ja no hi pot haver òrgans intermedis entre la jurisdicció de les Comunitats Autònomes i el Tribunal Suprem, les Sales del social del Tribunal Superior de Catalunya (previstes en el projecte de Llei orgànica del poder judicial com a Sales de l'Audiència Territorial), assumiran íntegrament el coneixement dels assumptes que en l'actualitat corresponguin al Tribunal central de Treball.

Sobre recursos contra la qualificació registral, la ponència conclou que, assumides pel President del Tribunal Superior les funcions que al President de l'Audiència Territorial confereixen els articles 113 i següents del Reglament hipotecari, sembla convenient de substituir l'antiga alçada davant la Direcció General dels Registres per la que s'ha d'entaular davant la Sala de Recursos del Tribunal Superior, amb l'obligada substitució a la presidència.

Les conclusions d'aquesta ponència acaben amb l'afirmació que les normes processals convenients a les particularitats del Dret substantiu l'elaboració de les quals és competència de la Generalitat hauran d'afectar primordialment la cassació.

b) Sobre competències a Catalunya en matèria d'administració de justícia:

La competència exclusiva que atribueix a l'Estat l'article 149.1.5 de la Constitució es refereix a l'administració de justícia pròpiament dita, o sigui al poder judicial integrat pels Jutges i Magistrats en llur funció de jutjar i fer complir allò que hagi estat jutjat. Aquesta interpretació troba el seu suport legal en el text de l'article 117 CE i fa compatible la reserva estatal de la matèria amb les disposicions específiques dels Estatuts de les diverses Comunitats Autònomes, les quals, per tant, són perfectament constitucionals.

Les competències que, segons la Constitució, poden correspondre a les Comunitats Autònomes, excloses, per tant, les que fan referència al poder judicial, són totes les executives que recaiguin sobre el personal del servei de l'administració de justícia i els mitjans materials necessaris per al seu funcionament, que correspondran forçosament al Govern de l'Estat i no al Consell General del Poder Judicial.

Aquestes competències han de ser regulades per la Llei Orgànica del

Poder Judicial, fins ara no aprovada en la seva versió completa, la qual haurà de desenvolupar el Títol VI de la Constitució, amb l'exclusió expressa de l'estatut orgànic del Ministeri Fiscal. L'esmentada Llei Orgànica ha d'ajustar-se als preceptes i a l'esperit de la Constitució pel que fa al tema d'aquesta ponència, a la distribució de les competències entre el Consell General del Poder Judicial i el Govern de l'Estat en la forma que s'ha assenyalat abans.

Interpretats els preceptes de l'Estatut de Catalunya d'acord amb els principis anteriors, les competències exclusives que corresponen a Catalunya en matèria d'administració de Justícia són les següents:

a) El govern de tot el personal al servei de l'Administració de Justícia a Catalunya.

b) La gestió dels mitjans materials necessaris per a l'acompliment de les funcions dels Jutjats i Tribunals a Catalunya.

c) La determinació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya.

Totes aquestes competències hauran d'exercir-se amb subjecció a les normes generals que establirà la futura Llei Orgànica del Poder Judicial.

L'anàlisi d'aquestes competències s'enquadra en dos principis constitucionals: la competència exclusiva de l'Estat i la unitat i l'autogovern del Poder Judicial.

El principi general de competència exclusiva de l'Estat en matèria d'Administració de Justícia no té un caràcter absolut, ateses les possibilitats participatives que, a favor de les Comunitats Autònomes, preveu l'article 152 de la Constitució.

Dels sis articles que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya dedica a l'Administració de Justícia, només tres, el 18, el 22 i el 23 són pròpiament atributius de competències. Els altres tres (19, 20 i 21) són, però, rellevants en la mesura que les lleis futures de l'Estat que regulen la matèria que preveuen no poden fer més que homologar i desenvolupar, sens perjudici de l'adequada inserció sistemàtica, el que estableixen.

Les facultats que en aquesta matèria s'atribueixen a la Generalitat pertanyen al camp de les competències executives i, dins d'elles, al subgrup que doctrinalment es configura com a fórmules participatives de gestió, inspirades en el principi de cooperació propi dels Estats no centralitzats. D'aquesta qualificació s'ha d'exceptuar l'article 18.2 relatiu a la fixació de les demarcacions judicials.

Les competències atribuïdes a la Generalitat en l'Estatut no poder ser modificades si no és a través dels mecanismes de reforma establerts en el mateix Estatut. La raó fonamental en què pren suport aquest criteri és l'especial procediment d'elaboració, aprovació i reforma que diferencia els Estats de les altres lleis orgàniques, sobretot en el cas dels previstos en l'article 151 de la Constitució.

L'article 18.1 de l'Estatut en relació amb l'article 6 de la Llei Orgànica

del Consell General del Poder Judicial permet deduir que correspon a la Generalitat de proveir els Jutjats i Tribunals de Catalunya dels mitjans precisos per al desenvolupament de la seva funció amb independència i eficàcia.

La subrogació de la Generalitat en el lloc del Govern de l'Estat és obligadament limitada en els casos dels mitjans personals i pràcticament plena en el dels mitjans materials, i implica les transferències corresponents a l'Administració de la Generalitat de serveis i dotacions pressupostàries de l'Administració de l'Estat.

L'article 18.3 de l'Estatut no s'ha d'interpretar literalment i restrictiva, sinó a la llum del que disposa l'article 18.1, del qual és una concreció singular i una confirmació del seu significat.

La iniciativa de la Generalitat a què es refereix l'article 22 de l'Estatut s'ha d'entendre com una facultat exclusiva o, almenys, preferent, de l'òrgan autonòmic, i de caràcter vinculant per a l'òrgan estatal.

L'especialització en Dret català, contempla com a mèrit en concursos i oposicions, s'ha d'entendre referida preferentment, quant a la matèria, al Dret civil i al Dret administratiu propis de Catalunya i, quant a les persones, als Magistrats i Jutges.

L'efectivitat de l'apreciació del mèrit esmentat exigeix la determinació de mecanismes per al seu acreditament. Sens perjudici dels que es poguessin arbitrar, es pot proposar, en el cas de les oposicions, la incorporació d'un temari facultatiu per a l'opositor. I en el dels concursos, la inclusió en les seves condicions d'una llista de circumstàncies valorables per a l'estimació del mèrit.

Les transferències en matèria d'Administració de Justícia s'han de produir en el marc de l'activitat i funció de la Comissió Mixta de Traspasos mitjançant l'adopció dels acords que corresponguin i la seva traducció normativa en els conseqüents Decrets del Govern de l'Estat.

c) Sobre les demarcacions judicials a Catalunya: criteris substantius i competència per al seu establiment.

La demarcació judicial, en tant que acció de fixar l'àmbit d'actuació espacial dels diversos òrgans jurisdiccionals, s'integra en la més àmplia tasca de distribució d'aquests en el territori i abraça: a) la determinació general dels tipus d'òrgans judicials; b) l'establiment del sistema de creació, modificació i supressió d'aquests; c) la correlació entre cada tipus d'òrgan judicial i cada tipus de territori; d) la fixació dels contorns de les unitats territorials resultants. Aquesta última part de l'operació es regeix per regles de política territorial. Totes les altres, per regles de política judicial.

L'article 18 de l'Estatut, en atribuir a la Generalitat competència per a fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya i la localització de la seva capitalitat, interpretat a la llum del que es pot anomenar cànon hermenèutic de la immanència, regula la pro-

jecció geogràfica d'uns mòduls abstractes que han de ser donats. I interpretat a la llum del cànon hermenèutic de la totalitat queda situat, sobre la base i en la immunitat que li proporciona l'article 152 CE (apartats 1 i 2), dins d'un sistema que completen la vigent Llei Orgànica del Consell General del Poder Judicial i la futura Llei Orgànica del Poder Judicial.

De la combinació d'aquests preceptes resulta establert, per la complexa tasca de distribució dels òrgans judicials en el territori, un règim de competències compartides entre els òrgans centrals de l'Estat i la Generalitat. Al Consell General del Poder Judicial correspon una funció preceptiva d'informe i una facultat d'iniciativa o proposta, pròpia d'una competència consultiva. A la Generalitat, en exercici d'una competència activa o executiva, la configuració dels territoris judicials, dels quals ja estan delimitats el de la mateixa comunitat i els de les seves províncies. A la Llei Orgànica del Poder Judicial futura correspon de regular el sistema de creació, modificació i extinció dels òrgans judicials i, per aquesta via, el sistema de control numèric d'aquests.

Si en la gènesi del sistema no hi pot haver col·lisió, ja que la Llei Orgànica del Poder Judicial ha de respectar el contingut mínim de participació que l'Estatut ha atribuït a la Generalitat, plenament d'acord amb la Constitució, els possibles conflictes que puguin produir-se en el seu funcionament, per manca de paral·lelisme entre el nombre de territoris demarcats i d'òrgans judicials creats, només pot remeiar-se per mitjà de la persistència en la participació que la norma constitucional imposa i el bé comú exigeix. La funció mediatra del Consell General del Poder Judicial ha de ser, en aquest punt, decisiva, a fi d'adaptar la justícia al territori en què hagi d'actuar i marginar-la de tota mena de tensió política exògena.

No es pot emprendre, avui, cap reforma que afecti la justícia sense la decidida i advocada voluntat de millorar-la, o sense imaginació. La qualitat de la justícia és el valor primari de salvaguardar. La uniformitat que molts postulen entre els òrgans judicials, entre els servidors de la justícia i entre els assumptes jurisdiccionals, és, alhora que el més gran enemic d'aquestes qualitats, la mostra més clara d'una completa manca d'imaginació.

d) Sobre les especialitats legislatives, substantives i processals a Catalunya:

La interpretació de l'article 149.1.8 CE des del punt de vista material exigeix l'examen global de la pertinença de la matèria discutida a una branca del Dret civil i no ha d'efectuar-se un examen aïllat, matèria per matèria, sobre si està o no inclosa dins d'una compilació. La inclusió d'una matèria dintre les competències legislatives civils de Catalunya no ha de realitzar-se des del prisma de la compilació ja que la Constitució estructura un nou sistema en què les matèries civils es distribueixen en raó de la competència i no en raó de la pertinença o no a cossos legals anteriors.

La competència perquè Catalunya legisli en matèria civil inclou totes aquelles matèries que no hagin estat reservades a l'Estat de forma exclusiva a

l'article 148.1.8 CE. En definitiva, abraça aquella part del Dret privat que no estigui atribuïda de forma exclusiva a l'Estat, que no sigui Dret mercantil ni constitueixi propietat intel·lectual o industrial ni afecti la nacionalitat. Es tracta, per tant, d'una determinació per exclusió.

La Constitució de 1978 ha alterat l'estructura de l'ordenament civil espanyol, que apareix com un conjunt format per diversos elements, que són els subordenaments civils creats pels Parlaments autonòmics amb competència per a legislar en matèria civil, entre els quals s'ha d'incloure la dictada per les Corts Generals.

La competència civil de la Generalitat de Catalunya no és determinada per la vigent compilació. Això és un apriorisme superat per l'estructura constitucional. La referència als drets civils, forals o especials de l'article 149.1.8 CE és merament competencial, és a dir, com a forma d'atribuir aquesta competència legislativa a unes comunitats i no a unes altres.

L'article 149.1.8 CE assenyala el màxim de les matèries assumibles per les Comunitats Autònomes en el camp civil. El nivell efectiu de les competències assumides és donat per l'Estatut d'Autonomia propi. En aquest sentit, es pot dir que l'Estatut català assumeix la totalitat de les competències possibles a l'article 9.2 CE.

Les competències atribuïdes a l'Estat de manera exclusiva queden fora de la competència del Tribunal Superior, en tant que no incloses en la competència de la Generalitat de Catalunya. La competència per a conèixer les qüestions derivades de les competències de la Generalitat es determina pel criteri territorial, tal com apareix a l'article 7.1 EC.

El Dret de l'Estat actuarà com a supletori quan existeixi una crida del dret a suplir. Crida que pot ser expressa, com quan existeixi una remissió expressa, o implícita, quan es deixa alguna matèria sense regular. Això no obstant, no pot actuar el dret supletori si el sistema català, actual o futur, refusés la institució continguda en el Dret estatal, perquè aleshores no ens trobem davant d'una llacuna a suplir, sinó davant d'un buit legislatiu, intencionat, que no admet supletorietat.

e) Sobre la llengua en el procés:

Primera ponència, amb la denominació específica: «La doble oficialitat lingüística i la seva incidència en l'àmbit oficial».

És absolutament necessari no oblidar que, en el fons, el problema que ens ocupa té la seva arrel en la nova organització de l'Estat, consagrada a l'article 2 de la Constitució, que, en la seva nova organització democràtica, trenca amb el sistema unitari anterior i preveu la seva estructuració en nacionalitats i regions. Aquesta nova concepció política, en alguns territoris de l'Estat, coincideix amb la preexistència d'especialitats idiomàtiques, les quals una nova ruptura de la uniformitat anterior, molt en consonància amb aquella nova construcció política de l'Estat, fa possible recollir com a oficials en l'article següent del text constitucional.

A partir d'aquí s'imposa l'adaptació de les velles estructures al nou esquema polític i lingüístic. Aquest ha de ser l'únic punt de partida vàlid, de manera que seria deformable qualsevol construcció que pretengués el contrari.

L'aplicació de tot el que queda indicat no troba cap obstacle, ni tan sols en la normativa processal vigent, que no requereix el mínim treball d'adaptació. No s'ha de canviar una coma d'aquestes normes per tal que es pugui parlar en català, en euskera o en galleg en l'àmbit de l'autonomia de justícia; el problema sorgeix, doncs, de les persones.

D'aquí ve que transitòriament, mantenint els conceptes, no erosionant-los, per tant, siguin necessaris determinats mecanismes d'adaptació. La seva aplicació no ha de significar mai, per consegüent, una compartimentació de la doble oficialitat o, dit d'una altra manera, el monopoli, tan limitat com es vulgui, d'una de les dues llengües oficials.

L'àmbit judicial en el qual se situa el problema tractat és de molta incidència en el marc general de la doble oficialitat, que, a la vegada, és un dels punts de referència en la construcció de la nova convivència. En aquest sentit, no seria bo que la llengua pròpia dels territoris que la posseeixen, sense la més mínima base constitucional o estatutària, veiés degradat el seu tractament en un àmbit tan important com el de la justícia, per exemple, no permetent-se que en aquest territori es pogués impartir en aquella llengua pròpia. Amb quin fonament jurídic?

Per al segon ponent, cooficialitat del català i el castellà suposa el reconeixement de la igualtat de l'ús d'ambdues llengües, amb la matisació que imposa el deure de tots els espanyols de conèixer el castellà (cosa que impedeix qualsevol possible exigència de la traducció a una altra llengua espanyola).

S'haurà de distingir entre aquells procediments les actuacions dels quals no surtin de les Comunitats Autònomes i els que, per raó de recurs de cassació davant el Tribunal Suprem o per una altra causa, hagin de sortir de la Comunitat. En el primer cas, es podrà utilitzar el català sense necessitat de traducció, llevat que el Jutge, el President del Tribunal o alguna de les parts ho solliciti. En el segon cas, tots els documents o actuacions en català s'hauran de traduir al castellà, abans de la sortida del procés del territori de la Comunitat.

Totes les comunicacions que els jutjats i tribunals de Catalunya hagin d'enviar fora del territori de la Comunitat s'hauran de redactar en castellà.

A l'Audiència Territorial (en el seu dia, Tribunal Superior) s'establirà una oficina d'interpretació i traducció amb caràcter oficial.

Les declaracions dels testimonis i la confessió de les parts en el procés es podrà fer en castellà o en català, encara que es transcriguin directament en la primera d'aquestes llengües.

En els actes de Vista, els jutges i els presidents dels tribunals exposaran als lletrats la situació pròpia, o la dels membres del Tribunal, en relació amb

les llengües oficials, perquè puguin optar, en el seu informe, per la llengua que prefereixin, amb intèrpret, o sense, en el cas d'utilitzar el català.

Al registre civil, els llibres i les certificacions, a la part impresa, hauran de redactar-se en les dues llengües oficials.

En tot cas s'haurà d'actuar amb criteris d'amplitud i generositat. Com a regla general no haurà d'exigir-se titulació especial a traductors o intèrprets.

f) Sobre «Equipament de l'Administració de Justícia a Catalunya: en especial la informàtica judicial».

Primer ponent, que dissertà sobre: «Equipaments personals i materials dels òrgans judicials a Catalunya».

S'ha creat un mínim espai anaerobi que permeti als operadors de la justícia resoldre en part la seva pròpia crisi sense esperar-ho tot de l'Executiu, almenys de l'Executiu Central. En aquest sentit, es fa cada vegada més urgent un ampli debat, en el fòrum d'una conferència mixta jutges-advocats com la que podria començar a assajar-se a Catalunya amb participació del Consell General del Poder Judicial.

Segon ponent:

Perquè la justícia pugui realitzar la funció que li està constitucionalment assignada, no és suficient —però sí essencial— que els jutges, donats els pressupòsits necessaris per ésser veritablement independents, inamovibles i responsables, es subjectin estrictament a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic, aplicant-lo de conformitat amb aquella, i inspirant la seva actuació i la interpretació de totes les normes en el reconeixement, respecte i protecció dels principis rectors de la política social i econòmica constitucionalitzats, sinó que és necessari, a més, que tots els ciutadans puguin tenir accés als tribunals en condicions d'igualtat, i que aquests, a través d'un procés amb plenitud de garanties sense retard, apliquin les lleis, resolguin els conflictes plantejats i facin executar les seves resolucions, per la qual cosa cal comptar amb jutges i tribunals suficients, amb normes de procediments àgils i amb mitjans personals i materials adequats. Sense aquests mitjans la justícia no funciona i, en general, avui no es pot sostenir que la justícia funcioni normalment.

Perquè la justícia funcioni amb eficàcia no n'hi ha prou amb la racional utilització dels mitjans existents per la notòriament deplorable situació d'indigència d'aquests mitjans en l'aspecte personal i en el material, sinó que és necessari que els poders legislatiu i executiu assumeixin d'una vegada les seves responsabilitats constitucionals dotin la justícia dels instruments necessaris per realitzar la seva funció, ajustant-se a la realitat actual, i abordin les reformes substantives i processals precises. Si això no es fa, ja és hora que,

a més de la responsabilitat política, exigible per a impedir la veritable existència d'un estat social i democràtic de dret, els ciutadans reclamin de l'Estat indemnització reparatòria dels constants danys individualitzables que pateixen com a conseqüència del funcionament anormal de l'administració de justícia (121 CE).

Són nombroses les formes en què la Generalitat de Catalunya pot incidir directament, o indirectament, en un millor funcionament de la justícia mitjançant el ple desenvolupament de l'Estatut en matèries com és ara l'ús normal i oficial de la llengua catalana, en la promoció de les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups en què s'integren siguin reals i efectius; en el millor coneixement de les normes i disposicions de la Generalitat i del Dret civil de Catalunya; en el desenvolupament de l'estadística judicial en la mesura que afecti les seves competències en matèria de demarcació i dotació de mitjans; pel que fa a la protecció i tutela de menors i sistema penitenciari, en la possible actuació com a policia judicial de la policia autònoma, en el ple exercici de les facultats que se li transfereixin, coadjuvant a la instal·lació dels jutges i en un racional exercici de les seves facultats en matèria de demarcació judicial o instant la convocatòria de concursos i oposicions de personal judicial.

El resum oral que varen fer els senyors ponents dels seus respectius treballs va ser sempre seguit de colloquis que, en alguns casos, varen assolir un alt grau de vivacitat, i en els quals va participar gairebé la totalitat dels assistents, i es plantejaren de vegades qüestions addicionals als temes objecte de les ponències, cosa que va posar en relleu la complexitat dels temes estudiats i la conveniència de prosseguir la celebració de jornades de treball com les que han estat marc d'aquestes trobades.